

MUSEUM
OF BYZANTINE
CULTURE

ΜΟΥΣΕΙΟ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Thessaloniki
biennále: 6
of Contemporary Art
ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Video Art Μηδέν: The world is not enough || Aperture

Προβολές βιντεοτέχνης στο Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού

Παράλληλη δράση για την 6^η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης «Φαντασιακές Εστίες»

Στο πλαίσιο των παράλληλων δράσεων της 6^{ης} Μπιενάλε Θεσσαλονίκης, το Video Art Μηδέν παρουσιάζει μια διεθνή επιλογή έργων βιντεοτέχνης, που θα φιλοξενηθεί στο **Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού Θεσσαλονίκης** (αμφιθέατρο Μ. Μερκούρη), από τις **27 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2017**.

Ο οικείος προσωπικός και κοινωνικός χώρος, η εστία, το σπίτι με την ευρεία έννοια και - τελικά- η πατρίδα, είναι οι έννοιες που διαπραγματεύονται τα έργα που παρουσιάζονται στις δύο ενότητες του Video Art Μηδέν, ενότητες που αλληλοσυμπληρώνονται εννοιολογικά και θεματικά θέτοντας ερωτήματα όπως: Είναι «η εστία μας» ένας τόπος ανοικτός ή κλειστός; Είναι ένας τόπος γεωγραφικός/πραγματικός ή ένας τόπος εικονικός/φαντασιακός; Ή μήπως η εστία ορίζεται από τον τύπο και την ποιότητα της συναισθηματικής διάδρασης και της γειννίασης/συνύπαρξης των ανθρώπων; Προχωρώντας λίγο πιο πέρα από την έννοια της εστίας ως της άμεσης οικίας ή του κατασκευασμένου δομικού χώρου κατοίκησης, και διερευνώντας κατά κύριο λόγο τον προσωπικό και κοινωνικό χώρο που -εκούσια ή ακούσια- «χτίζουμε» γύρω μας, οι ενότητες που παρουσιάζονται, εμπνευσμένες από τη σύγχρονη παγκόσμια κατάσταση και τις σύγχρονες εξελίξεις διεθνώς, επικεντρώνονται στο ζήτημα του «ανοίγματος» ή του «κλεισίματος» της εστίας μας και της περιφρούρησης των πραγματικών ή φαντασιακών συνόρων: των ορίων της οικίας, της συνοικίας, της πόλης, της χώρας, και γενικά κάθε χώρου που αποτελεί εστία με μια πρωταρχική και πανανθρώπινη έννοια, ως ένας τόπος που ονειρευόμαστε να είναι κατά κύριο λόγο οικείος, ασφαλής και ζεστός (τόσο κυριολεκτικά όσο και συναισθηματικά), αλλά που ταυτόχρονα μπορεί αποδειχθεί ένας τόπος εχθρικός ακόμα και για τον ίδιο μας τον εαυτό και να μετατραπεί σε «εστία» φόβων και - εσωτερικών ή εξωτερικών- συγκρούσεων. Τα έργα της πρώτης ενότητας, υπό τον τίτλο **“The world is not enough”** διαπραγματεύονται αυτόν ακριβώς τον προβληματισμό, ενώ στη δεύτερη ενότητα, με τίτλο **“Aperture”**, το ενδιαφέρον μετατίθεται στην έννοια της «εστίασης», με μια -μεταφορικά- φωτογραφική σημασία της λέξης: αν το σπίτι μας είναι, εκτός από ένας κλειστός χώρος ασφάλειας και ζεστασιάς, ένας σταθερός τόπος απ’ όπου παρατηρούμε τον υπόλοιπο κόσμο, πόσο μακριά και σε τι εστιάζουμε κοιτώντας μέσα από τα παράθυρα του;

Συμμετέχοντες καλλιτέχνες: Kristina Paustian, Jan Brand, Shahar Marcus, Arnaud Brihay, Hanna Ben-Haim Yulzari, Mauricio Saenz, Mattias Härenstam, Carla Chan, Jem Raid, Mario Santamaria, Teymur Daimi, Przemek Wegrzyn, Samer Ghorayeb.

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Γιούλα Παπαδοπούλου, Μαργαρίτα Σταυράκη

Συντονισμός και επιμέλεια προβολών: Νίκος Ποδιάς

27-31.12.2017

Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού (αμφιθέατρο Μ. Μερκούρη)

Λεωφ. Στρατού 2

Δε-Κυ 09:00-16:00

T: 2313 306400, 2313 306422

Είσοδος: ελεύθερη για τις προβολές (γενική είσοδος για όσους επιθυμούν να επισκεφθούν τις συλλογές του Μουσείου: 4 ευρώ)

Με την ευγενική χορηγία και υποστήριξη του [Μουσείου Βυζαντινού Πολιτισμού Θεσσαλονίκης](#) και του [Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης](#).

Η εκδήλωση εντάσσεται στο Παράλληλο Πρόγραμμα της 6ης Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης “Φαντασιακές Εστίες-Imagined Homes” (30.09.2017-14.01.2018 /www.thessalonikibiennale.gr). Η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης οργανώνεται από το Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης και συγχρηματοδοτείται από την Ελλάδα και την Ευρωπαϊκή Ένωση (Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης).

The world is not enough

Επιμέλεια: Γιούλα Παπαδοπούλου

37 λεπτά

Περιμένοντας έναν εχθρό που δεν εμφανίζεται ποτέ. Παράνομα πλάσματα καμουφλαρισμένα μέσα στο δάσος. Ασκήσεις πολέμου με τον εαυτό σου. Ένα σύνορο που φτιάχνεται για να ποδοπατηθεί. Μια ανύπαρκτη πόλη-φάντασμα για προσομοίωση στρατιωτικών επιχειρήσεων. Ένα σπίτι και ένα ιπτάμενο παγόβουνο, ως μεταφορά της «μετατόπισης». Ένα τεράστιο στόμα που σε καταπίνει καταμεσής ενός άδειου και ήσυχου συνοικιακού δρόμου.

Δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα φόβου και αποξένωσης, τα έργα της ενότητας θέτουν ερωτήματα για τη σχέση μας με τον «άλλο» και το φόβο για τον «άλλο». Υπάρχει πραγματικά εχθρός; Και, τελικά, ποιός (ή, ακόμα καλύτερα, «τι»;) είναι ο πραγματικός εχθρός μας;

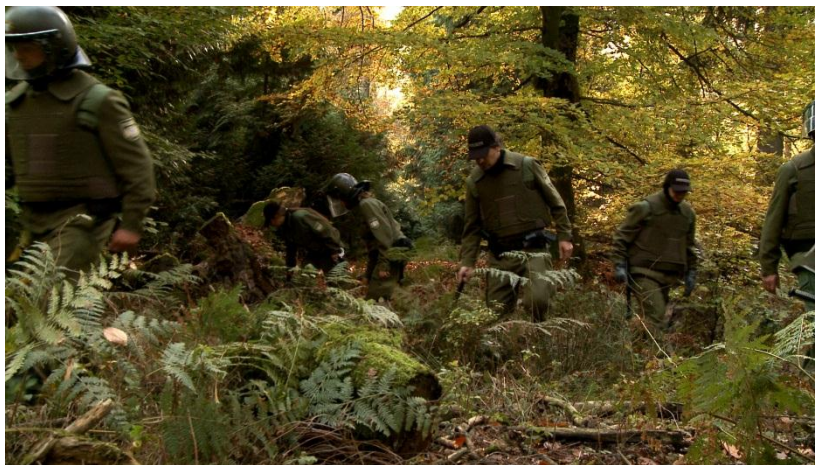
Kristina Paustian, Positions, Γερμανία 2016, 10.20

Στο έργο Positions, μια σειρά ομοιόμορφα ντυμένων και οπλισμένων γυναικών παρατάσσονται μπροστά μας σε αμυντική στάση, με φόντο ένα αστικό τοπίο. Η κάμερα κινείται μπροστά τους και καταγράφει τις ίδιες, όχι όμως και την πραγματική «δράση», που – αν συμβαίνει- λαμβάνει χώρα εκτός του οπτικού πεδίου του θεατή. Έτσι ο θεατής μπορεί απλά να «μαντέψει» τι ακριβώς έχουν απέναντί τους οι πρωταγωνίστριες.

Bio: Η Kristina Paustian γεννήθηκε το 1985 στο Omsk, Ρωσία. Το 2003 μετακομίζει στη Γερμανία για σπουδές στην Ακαδημία Τεχνών του Βερολίνου. Εργάστηκε ως διευθύντρια φωτογραφίας και editor για αρκετούς video artists πριν ξεκινήσει να παράγει δικά της εικαστικά βίντεο. Σήμερα, στην καλλιτεχνική της πρακτική ασχολείται με τη βιντεοτέχνη, τον κινηματογράφο και τις εικαστικές εγκαταστάσεις σε διεθνή φεστιβάλ κινηματογράφου και νέων μέσων. Η πρώτη της μεγάλου μήκους ταινία "Zarlyn" (Swimmers) απέσπασε το βραβείο καλύτερου ντοκυμαντέρ του Arte, ενώ έχει επίσης διακριθεί για το έργο της με μια σειρά από υποτροφίες και βραβεία.

Jan Brand, Rosenthal, Γερμανία 2009, 6.04

Στο έργο "Rosenthal" παρακολουθούμε ένα στατικό, σχεδόν φωτογραφικό πλάνο τοπίου σε ένα φθινοπωρινό δάσος. Το δάσος φαίνεται αρχικά άδειο, αλλά με μια πιο προσεκτική ματιά εντοπίζει κανείς ανεπαίσθητες κινήσεις από καμουφλαρισμένα άτομα και ομάδες. Μια

ομάδα αστυνομικών εμφανίζεται ξαφνικά και «σκανάρει» το δάσος –σαν αντανάκλαση της ερευνητικής ματιάς του θεατή.

Bio: Ο Jan Brand γεννήθηκε το 1975 στη Φρανκφούρτη, Γερμανία. Το 2009 αποκτά το πτυχίο του στην Οπτική Επικοινωνία, από την Ακαδημία Τέχνης & Σχεδιασμού. Ζει και εργάζεται στη Φρανκφούρτη.

Shahar Marcus, 1,2,3 Herring, Ισραήλ 2011, 2.27

Το έργο "1,2,3,Herring" είναι μια αναπαράσταση του γνωστού ομώνυμου παιδικού παιχνιδιού, όπου ο ίδιος ο καλλιτέχνης «παίζει» το παιχνίδι «ενάντια» σε φωτογραφικά τυπωμένες φιγούρες του εαυτού του, φτιαγμένες από χαρτόνι. Ο καλλιτέχνης (και οι χαρτονένιοι «αντίπαλοι» του) είναι ντυμένος με γκρι στρατιωτική στολή που παραπέμπει στο Β Παγκόσμιο Πόλεμο, ενώ η σκηνή λαμβάνει χώρα σε ένα πεδίο στρατιωτικών δοκιμών στο Ισραήλ, που χρονολογείται από τον πόλεμο του 1948 μεταξύ του Ισραήλ και της Αιγύπτου και είναι διάσπαρτο με μεταλλικές φιγούρες Αιγύπτιων στρατιωτών. Συμβολικά και με όχημα το χιούμορ, στο βίντεο ο καλλιτέχνης μάχεται εναντίον του εαυτού του, σε μια προσπάθεια απομυθοποίησης και αποδόμησης της ιστορικής καταγραφής, που τείνει συχνά να διαστρεβλώνει μονομερώς την αλήθεια και να δημιουργεί τοπικούς και εθνικούς μύθους που ριζώνουν μέσα μας από την παιδική μας ηλικία. Η καλλιτεχνική του δράση σε έναν «μνημειακό» και ιστορικό τόπο, καλεί το κοινό να αμφισβητήσει τη μονομέρεια της ιστορικής διήγησης που μπορεί να του έχει επιβληθεί και να επιχειρήσει μια δική του ερμηνεία της ιστορίας.

Bio: Ο Shahar Marcus (γεννημένος στο Ισραήλ το 1971) είναι ένας καλλιτέχνης που χρησιμοποιεί στη δουλειά του διάφορα μέσα, με κύρια εργαλεία το video, την performance και τις εγκαταστάσεις. Συχνά πρωταγωνιστεί ο ίδιος στα βίντεο του, όπως και στις performance, υποδυόμενος διάφορους ρόλους. Έχει παρουσιάσει έργα του σε πολλά μουσεία και εικαστικές διοργανώσεις διεθνώς, ανάμεσα τους στην Tate Modern του Λονδίνου, στο Μουσείο του Τελ Αβίβ στο Ισραήλ, στο Charlottenburg Kunsthalle στην Κοπεγχάγη, στη Μπιενάλε της Μόσχας και του Πόζναν (Πολωνία), στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Μόσχας και άλλους εκθεσιακούς χώρους στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία και τις ΗΠΑ.

Arnaud Brihay, Granica Grenze, σύνορα Γερμανίας-Πολωνίας 2013, 8.30

Ένα ίχνος που καταστρέφεται, σε ένα εγκαταλειμμένο σημείο ακριβώς πάνω στα σύνορα Γερμανίας-Πολωνίας.

Bio: Ο Arnaud Brihay γεννήθηκε το 1972 στο Βέλγιο. Ζει και εργάζεται στη Λυών, Γαλλία. Σπούδασε φωτορεπορτάζ και οπτικοακουστική επικοινωνία στο I.H.E.C.S. στις Βρυξέλες και είναι επίσης κάτοχος Master in Business από το EML. Τα πρωταρχικά του μέσα είναι η φωτογραφία και το βίντεο, που συχνά τα συνδυάζει σε εγκαταστάσεις. Η δουλειά του έχει εκτεθεί σε πολλές εικαστικές διοργανώσεις σε διάφορες πόλεις και χώρες, όπως ενδεικτικά: Shanghai World Expo, Traffic Dubai, Μπιενάλε της Λυών, Videoformes Festival (Γαλλία), Magmart (Ιταλία), Now&After (Ρωσία), στο διεθνές πρόγραμμα βιντεοτέχνης TIME IS LOVE, και σε εκθέσεις στις Βρυξέλλες, τη Λυών, τη Νέα Υόρκη κ.α.

Hanna Ben-Haim Yulzari, Noncity, Ισραήλ 2009, 3.22

Το έργο “Noncity” παρατηρεί από μακριά την κενή, χωρίς ζωή, προσομοίωση μιας αραβικής πόλης που ξεπροβάλλει σε ένα κιτρινωπό έρημο τοπίο με αραιή βλάστηση, κάπου κοντά στο Negev, στο Ισραήλ. Κτίρια, οχυρώσεις και μιναρέδες από μουσουλμανικά τεμένη ξεπροβάλλουν στον ορίζοντα. Μόνο που αυτή η πόλη βρίσκεται πολύ μακριά από την ουσία της «πόλης» ως ενός ζωτικού τόπου κοινωνικοποίησης και κοινοτικής συμβίωσης των ανθρώπων σε ένα αρχιτεκτονικό σύμπλεγμα από σπίτια για οικογένειες ή άτομα, ή για

μετανάστες που ήρθαν από τα χωριά ή από μακρινές χώρες, ή για ενθουσιώδεις τουρίστες και περαστικούς ταξιδιώτες.

Είναι μια «Πόλη που δεν υπάρχει», που χτίστηκε ως πεδίο στρατιωτικής εκπαίδευσης.

Χτίστηκε για δοκιμές πολεμικών επιχειρήσεων σε αστικό περιβάλλον. Είναι η «Πόλη που δεν υπάρχει» ένας οϊωνός για το μέλλον των πόλεων; Των πόλεων που θα καταστραφούν χάρη στην έμπνευση και το χτίσιμο του μοντέλου της «Noncity»;

Bio: Η Hanna Ben-Haim Yulzari γεννήθηκε το 1956 στο Moshav Herut, στο Ισραήλ. Ζει, δημιουργεί και διδάσκει εικαστικά στην Ιερουσαλήμ. Σπούδασε Καλές Τέχνες στην Ιερουσαλήμ και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στις Καλές Τέχνες, Ιστορία της Τέχνης και Art & Design. Έχει εκθέσει έργα της σε 8 ατομικές εκθέσεις στην Ιερουσαλήμ, το Τελ-Αβίβ και το Παρίσι, καθώς και σε πολλές ομαδικές εκθέσεις και project σε διάφορες χώρες.

Mauricio Saenz, Casa iceberg, Μεξικό 2015, 3.10

Σπίτι-φωτιά. Σπίτι-ηχώ. Σπίτι-διασπορά. Σπίτι-τάφος. Σπίτι-παγόβουνο. Το έργο "Casa iceberg" διερευνά την έννοια της μετατόπισης, τόσο της φυσικής, όσο και της ψυχικής, ως αποτέλεσμα μιας διαρκούς αναμονής νέων προοπτικών στην ανθρώπινη ύπαρξη του καθενός. Η αίσθηση της κοινωνικής απομόνωσης ως παράγωγο της παραμονής σε έναν συγκεκριμένο τόπο, ξυπνά την ανάγκη για κίνηση και μεταμόρφωση σε έναν νέο τόπο, με την ελπίδα της ανανέωσης και της ανατροπής μιας δεδομένης δυσάρεστης κατάστασης.

Bio: Ο Mauricio Sáenz (γεννημένος το 1977 στο Matamoros, Μεξικό) είναι εικαστικός καλλιτέχνης που ασχολείται κυρίως με εγκαταστάσεις, γλυπτική, βίντεο και performance. Έχει παρουσιάσει δουλειά στο Museo de Arte Carrillo Gil και το Foto Museo Cuatro Caminos στην Πόλη του Μεξικό, στο Museo de Arte del Banco de la República στη Μποκοτά, στη Galerie Art Virus στη Φρανκφούρτη, στη Craighead Green Gallery στο Ντάλας, στην Jonathan Ferrara Gallery στη Νέα Ορλεάνη, καθώς και σε εικαστικές διοργανώσεις σε χώρες όπως Γαλλία, Ελβετία, Καναδά, Αργεντινή, Ισπανία, Ισραήλ κ.α.

Mattias Härenstam, Closed Circuit (In the middle of Sweden), Σουηδία/Γερμανία 2011, 3.01

Ένας ήσυχος συνοικιακός δρόμος κάπου στη Σουηδία. Η κάμερα προχωρά συνεχώς προς τα μπροστά, πλησιάζοντας όλο και περισσότερο κάτι που μοιάζει με μια λακκούβα προς το τέρμα του δρόμου, μέχρι που η «λακκούβα» την καταπίνει -μαζί με τον θεατή- ανοιγοκλείνοντας απειλητικά τα δόντια της. Για να βρεθεί στον ίδιο δρόμο ξανά, πλησιάζοντας από την αρχή τη «λακκούβα». Μια επανάληψη που μπορεί να συνεχιστεί αέναα.

Bio: Ο Mattias Härenstam γεννήθηκε στο Γκέτενμποργκ της Σουηδίας. Σπούδασε στη National Academy of Fine Arts, στο Μπέργκεν της Νορβηγίας και στη Städelschule, στη Φρανκφούρτη. Ζει και εργάζεται στο Βερολίνο και το Όσλο. Έχει παρουσιάσει έργα του σε ατομικές εκθέσεις στη Σουηδία, τη Νορβηγία και τη Γερμανία, καθώς και σε πολλές ομαδικές εκθέσεις και screenings παγκοσμίως.

Aperture

Επιμέλεια: Μαργαρίτα Σταυράκη

30 λεπτά

Πως η εστίαση της προσοχής, δημιουργεί, αλλά και ανακαλύπτει τόπους με κοινά χαρακτηριστικά και στην συνέχεια τους απομονώνει από ό,τι διαφορετικό. Ένα επικίνδυνο παιχνίδι επικοινωνίας και άρνησης ενός κατά τ' άλλα πλούσιου σύμπαντος.

Carla Chan, When a circle meets the sky – the cold, Γερμανία 2016, 3.50

Το When a circle meets the sky είναι μια εγκατάσταση βίντεο που αντικατοπτρίζει τις ενδιαφέρουσες σχέσεις ανάμεσα στη φύση, την τεχνολογία και τον άνθρωπο. Το βίντεο της εγκατάστασης, τραβηγμένο στο Melchsee-Frutt της Ελβετίας, δημιουργήθηκε από ένα αυτοσχέδιο σύστημα που συλλαμβάνει την εικόνα μέσα από τις αντανακλάσεις ενός καθρέφτη, που καθορίζεται από την ταχύτητα και την κατεύθυνση του ανέμου. Η φύση γυρίζει μια ταινία χωρίς ανθρώπινη αλληλεπίδραση και παρουσία, εντείνει την απομόνωση του απομακρυσμένου βουνού, ενώ συγχρόνως περιπλέκει τις αναμενόμενες σχέσεις μας μεταξύ της φύσης, της τεχνολογίας και της ανθρώπινης συμμετοχής στη διαδικασία της καλλιτεχνικής δημιουργίας.

Bio: Η Carla Chan είναι καλλιτέχνης των νέων μέσων με έδρα το Βερολίνο και το Χονγκ Κονγκ. Εργάζεται με διάφορα μέσα, όπως βίντεο, εγκατάσταση, φωτογραφία και διαδραστικά μέσα. Τα έργα της έχουν επιλεγεί για διάφορες εκθέσεις και διοργανώσεις και παρουσιάζονται εκτεταμένα στην Ασία, την Ευρώπη, τη Νότια Αμερική και τη Βόρεια Αμερική. Έχει λάβει διακρίσεις για το έργο της, όπως το βραβείο βίντεο "Top 3" στο Διεθνές Φεστιβάλ Βίντεο της Τζακάρτα, ενώ έχει επιλεγεί να συμμετάσχει στο Ευρωπαϊκό εργαστήριο Mobile Dome Lab [E / M / D / L], στο 26ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Stuttgarter (Γερμανία), στο φεστιβάλ CYNETART (Γερμανία), στο Contemporary Art Awards (Χονγκ Κονγκ 2012) κ.α. Με αφορμή την ατομική της έκθεση στο SMAC στο Βερολίνο, δημοσίευσε το καλλιτεχνικό της βιβλίο με τίτλο "TO OUTLAND".

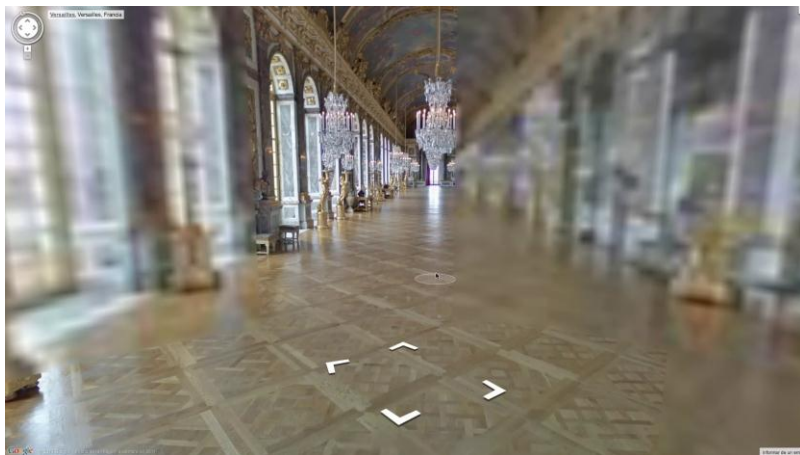
Jem Raid, The story of the industrial Leotard, Μ. Βρετανία, 2016, 5.00

Ο Jem Raid δημιουργεί ανθρωποκεντρικές εικόνες χρησιμοποιώντας τον εαυτό του. Ο πυρήνας του έργου του είναι η εγκατάλειψη που προκύπτει από τη διαρκώς μεταβαλλόμενη ανάπτυξη σε όλο τον κόσμο. Τα εργοστάσια, όσοι εργάζονταν σε αυτά και οι χώροι στους οποίους λειτουργούσαν εγκαταλείπονται. Παρατηρεί ότι δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να κάνει κανείς για αυτό, ο χαμένος τόπος εργασίας και ζωής ενός ατόμου γίνεται απλά τόπος δράσης ενός άλλου.

Bio: Ο Jem Raid εργάστηκε ως φωτογράφος για πενήντα χρόνια και πρόσφατα χρησιμοποιεί το βίντεο ως καλλιτεχνικό μέσο έκφρασης του. Τα έργα του έχουν επιλεγεί και παρουσιαστεί κυρίως στην Ευρώπη.

Mario Santamaria, Palace of Versailles 1min 8s. Running Through the Museum, Ισπανία 2013, 1.18

Το έργο "Running through the museum" (Τρέχοντας μέσα από το μουσείο) προτείνει να διασχίσουμε μουσειακούς χώρους με την μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα στο Google Art Project, παραπέμποντας στην αντίστοιχη δράση των πρωταγωνιστών της ταινίας "Bande à part" του Γκοντάρ.

Bio: Ο Mario Santamaria εργάζεται ως καλλιτέχνης και διοργανωτής πολιτιστικών δράσεων. Είναι συνιδρυτής της ομάδας Ex Film και διευθυντής του κύκλου πειραματικής δημιουργίας Fycam (Δουβλίνο). Από το 2009 οι πρακτικές του κινούνται στη διαδικτυακή τέχνη, τη διαδικτυακή δράση και τον πειραματικό (διευρυμένο) κινηματογράφο. Έχει συμμετάσχει ως φιλοξενούμενος καλλιτέχνης στο In Between Project, το Paris 8 (Παρίσι, Γαλλία), το Sarai (Νέο Δελχί, Ινδία) και το Flax Art Studios (Μπέλφαστ, Βόρεια Ιρλανδία). Επιλεγμένες εκθέσεις: Infosphere-ZKM Karlsruhe, Γερμανία (2015), Espèces de Espacios -MACBA, Βαρκελώνη (2015), Appunti. Ineditos -La Casa Encendida, Μαδρίτη (2015), The Act & The Tracer - Württembergischer Kunstverein Stuttgart, Γερμανία (2015), We are Here Because you were/are (t)here -Das Weisse Haus, Βιέννη, Αυστρία (2014), Look into the net - Edith-Russ-Haus, Oldenburg, Γερμανία (2014), Fuga. Variations for an exhibition - Ίδρυμα Antoni Tàpies, Βαρκελώνη (2013), Sarai Reader 09 - Devi Art Foundation, Gurgaon, Ινδία (2012) και (In)visibility & (un)control -Fernando Pradilla Gallery, Μαδρίτη (2010).

Teymur Daimi, Window, Αζερμπαϊτζάν, 2015, 11.22

"Εκείνος" βλέπει τι συμβαίνει πίσω από ένα παράθυρο ... "Εκείνος" συνεχίζει να βλέπει ακόμα και μετά το συμβάν, όταν πια φαίνεται ότι η εικόνα έχει σβήσει ...

Bio: Ο Teymur Daimi γεννήθηκε στο Μπακού το 1966. Είναι διευθυντής κινηματογράφου και αποφοίτησε το 1985 από το Κρατικό Κολέγιο Τέχνης του Αζερμπαϊτζάν και το 1993 από το Πανεπιστήμιο Πολιτισμού και Τέχνης του Αζερμπαϊτζάν. Το 1996 ο Teymur Daimi εξέδωσε το βιβλίο "The Find of the Way" και το 2000 ολοκλήρωσε τη διδακτορική του διατριβή στο Ινστιτούτο Φιλοσοφίας και Δικαίου της Ακαδημίας Επιστημών του Αζερμπαϊτζάν. Από τα τέλη του 90, ο Teymur Daimi συμμετείχε σε διάφορα project και εκθέσεις, μεταξύ άλλων στην 53η Μπιενάλε της Βενετίας (Βενετία, Ιταλία). Ως σκηνοθέτης έχει συμμετάσχει σε διεθνή φεστιβάλ και εκθέσεις κινηματογράφου και έχει συνεργαστεί με τα στούντιο "Bravo" και "Caspian Supplies".

Przemek Wegrzyn, Security Measures, Πολωνία 2014, 5.55

Το έργο εμπνέεται από τα προειδοποιητικά μηνύματα της Πρεσβείας των Η.Π.Α. που έλαβε κατά λάθος ο καλλιτέχνης τα τελευταία χρόνια. Περιείχαν πληροφορίες σχετικά με δυνητικά προβλήματα ασφάλειας για Αμερικανούς πολίτες που διαμένουν στην Πολωνία. Όπως υποστηρίζει ο καλλιτέχνης, η υπερβολή αυτών των προβλημάτων δεν είχε κανένα αντίκρυσμα στην πραγματική κατάσταση που επικρατούσε στη χώρα. Σύμφωνα με την καλλιτεχνική οπτική του Przemek Wegrzyn μοιάζουν ως παράδειγμα άγνοιας με ένα μικρό αίσθημα σουρεαλισμού. Την αίσθηση αυτή μεταφέρει με συμβολικές εικόνες συνόρων και προειδοποιητικών πινακίδων στο βίντεο του.

Bio: Ο Przemek Wegrzyn είναι καλλιτέχνης και ανεξάρτητος κινηματογραφιστής, που εργάζεται με βάση του την Πολωνία. Αποφοίτησε από την Ακαδημία Καλών Τεχνών στο Βρότσλαβ της Πολωνίας. Έργα του έχουν προβληθεί σε πολλά φεστιβάλ κινηματογράφου και νέων μέσων παγκοσμίως, όπως: Μπιενάλε WRO, Φεστιβάλ Invideo, Taiwan Video Art Exhibition, Curta Cinema, KLEX και Videoformes.

Samer Ghorayeb, From My Window, Λίβανος 2012, 2.31

Η σπίθα που πυροδότησε τον εμφύλιο πόλεμο στον Λίβανο συνέβη στη Βηρυτό στις 13 Απριλίου 1975, ενώ επίσημα ο λιβανέζικος πόλεμος τελείωσε το 1990, αφού χώρισε τη χώρα σε δύο αντιτιθέμενα θρησκευτικά στρατόπεδα (Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι) για 15 χρόνια. Σήμερα, τα μεταπολεμικά συμπτώματα παραμένουν και ο φόβος για ένα νέο πόλεμο κυριαρχεί στους πολίτες. Το "Από το παράθυρο μου" είναι ένα πειραματικό βίντεο που απεικονίζει συμβολικά το κλίμα φόβου και αποξένωσης γι' αυτόν τον τρομακτικό πόλεμο που χτυπά πάλι την πόρτα.

Bio: Ο Samer Ghorayeb εργάστηκε αρχικά στον τομέα της επικοινωνίας πριν αφιερωθεί στον κινηματογράφο. Το 2008, έγραψε και σκηνοθέτησε τη σύντομη πειραματική ταινία *Le Petit Cahier Noir*, η οποία είχε ευρεία αποδοχή και διακρίσεις σε διεθνή φεστιβάλ κινηματογράφου. Το κύριο έργο του είναι στον τομέα παραγωγής ντοκιμαντέρ, πεδίο στο οποίο συνεργάζεται με γνωστές εταιρίες στο Λίβανο και την ευρύτερη περιοχή.

Video Art Μηδέν

Το Μηδέν είναι ένας ανεξάρτητος οργανισμός με διεθνή δράση για τη διερεύνηση και την προώθηση της βιντεοτέχνης και ένα από τα πρώτα εξειδικευμένα διεθνή φεστιβάλ βιντεοτέχνης στην Ελλάδα. Ιδρύθηκε το 2005 από μια ανεξάρτητη ομάδα Ελλήνων καλλιτεχνών με σκοπό να υποκινήσει τη δημιουργία πρωτότυπης βιντεοτέχνης, να βοηθήσει στη διάδοσή της και να αναπτύξει την έρευνά της. Μέσα από συνεργασίες και ανταλλαγές με σημαντικά φεστιβάλ, χώρους τέχνης και οργανισμούς στο εξωτερικό, έχει αναγνωριστεί ως μια από τις πιο επιτυχημένες και ενδιαφέρουσες διοργανώσεις για τη βιντεοτέχνη διεθνώς και μια σημαντική πλατφόρμα πολιτιστικής ανταλλαγής για την ελληνική και παγκόσμια βιντεοδημιουργία. Δημιούργησε ταυτόχρονα ένα εναλλακτικό σημείο συνάντησης για αναδυόμενους και αναγνωρισμένους καλλιτέχνες και έναν κόμβο επικοινωνίας μεταξύ καλλιτεχνών, οργανισμών, φεστιβάλ και χώρων τέχνης απ' όλο τον κόσμο. Ενότητες προβολών του Μηδέν έχουν ταξιδέψει σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας, αλλά και σε όλο τον κόσμο, και έχουν φιλοξενηθεί σε σημαντικά φεστιβάλ και μουσεία του εξωτερικού.

Καλλιτεχνική διεύθυνση: Γιούλα Παπαδοπούλου & Μαργαρίτα Σταυράκη
Info: www.festivalmiden.gr | | www.facebook.com/festivalmiden